

Muriels bryllup (Muriel's Wedding) Australien 1994. I: P.J. Hogan. Medv: Toni Collette, Bill Hunter, Rachel Griffiths. Premiere: 12.05.95.

Unge, lidt kraftigt byggede Muriel, der elsker ABBA's musik, er led og ked af sit liv hjemme hos sine dovne søskende, sin apatiske mor og korrupte politikerfar. Hendes store drøm er at blive hvid brud i et stemningsfuldt bryllup, men den enerverende, arbejdsløse hverdag i provinsbyen er overhovedet ikke spor romantisk. Hun stikker af til Sidney, møder en gammel skoleveninde, der modsat de andre gimper vil kendes ved hende, får et job, og endelig skifter hun navn for at markere bruddet med sit gamle liv. Og med eet, gennem en simpel kontaktannonce, har Muriel den hovedrolle i det helt store kirkeshow, som hun altid har fantasieret om. Men nogle kedelige begivenheder hjemme får hende til at indse, at i livet giver de lette genveje sjældent adgang til den sandeste lykke. Hogan har med en flot, kontrolleret blanding af komedie og drama skabt en underholdende debutspillefilm, dybfølt og ærlig, pakket med en menneskekærlighed, som metervareindustrien aldrig kan levere tilsvarende.

Ole Steen Nilsson

Death and the Maiden (...), USA 1994. I: Roman Polanski. Medv: Sigourney Weaver, Stuart Wilson, Ben Kingsley. Premiere: 30.06.95

Filmen er baseret på teaterstykket af Ariel Dorfman, og der er temmelig meget 'filmet teater' over den. Men samspillet mellem de tre eneste medvirkende er stærkt og medrivende. Konflikten går på, at en kvinde mener at genkende et menneske, hendes mand pga. en tilfældighed bringer med hjem, som den torturbødel, der 15 år tidligere pinte hende under et fængselsophold i hendes militærjuntastyrede, latinamerikanske hjemland. Kvinden har behov for hævn, men ægtemanden har svært ved at acceptere hendes selvtagt. Stykket har tidligere været opført herhjemme under titlen 'Pigen og Døden'.

Maren Pust

Fresh (...), USA 1994. I&M: Boaz Yakin. Medv: Sean Nelson, Giancarlo Esposito, Samuel L. Jackson, N'Bushe Wright, Ron Brice. Premiere: 09.06.95.

Boaz Yakin, der både har skrevet og instrueret *Fresh*, er endnu ikke særlig kendt i Danmark - han skrev ganske vist manuskript til *Koldt bly og varme øretæver* (90), som Clint Eastwood både instruerede og medvirkede i. Men ellers har vi ikke set noget til ham. Vi kender til gengæld produceren, Lawrence Bender, ganske godt, han stod nemlig også bag de to Tarantino film, *Håndlangerne* (92) og *Pulp Fiction* (94). *Fresh* foregår i et barskt, fortrinsvis sort kvarter i en storby i USA. Nogle vælger at sammenligne med *Boyz n the Hood* (91) i forsøget på at genrebestemme filmen - men der er langt mere 'Tarantino' end der er 'Singleton' over Yakin. Storbyelendigheden og dens sølle skæbner er ikke målet, men midlet til at fortælle en god historie. Kvarteret er en kulisse, hvilket tydeligt fremgår i filmens begyndelse, hvor scenen bygges op med først ét hus, så flere. Plottet er ligeså intrigefyldt og underfundigt som et skakspil, og det er ikke tilfældigt, at filmens hovedperson, den 12-årige Fresh, er supergod til dette spil. På en måde er der lidt superhelt over Fresh, hvilket da også passer meget godt sammen med, at Yakin tidligere i sin karriere har skrevet et filmmanuskript med udgangspunkt i en af figurerne fra Marvel Comics. Fresh bruger sin unge alder og sin spinkle krop som den perfekte camouflage for sit hemmelige våben: Hjernen. Ved hjælp af det hemmelige våben bekæmper Fresh kvarterets narkogangstere, der spredte død og terror blandt de ellers skikkelige indbyggere. *Fresh* kan varmt anbefales.

Maren Pust

Mord mellem venner (Shallow Grave), Skotland 1995. I: Danny Boyle. Medv: Kerry Fox, Christopher Eccleston, Ewan McGregor. Premiere: 02.06.95.

Danny Boyle har trådt sine barnesko indenfor teatret, og siden har han haft fingre i TV-produktioner så som adskillige afsnit af den udødelige 'Inspector Morse'. Her har han begået en rimelig vellykket psykologisk thriller baseret på et troværdigt samspil mellem plottets tre hovedfigurer. Enhver, der har prøvet at søge optagelse i et bofællesskab, ved hvor modbydeligt, det er at lade sig grille af de heldige skiderikker, der allerede har et sted at bo, og som derfor tillader sig at udsætte nye ansøgere for alverdens prøvelser. De tre hovedpersoner i *Mord mellem venner* giver ordet 'ondskabsfuld' en helt ny dimension, men de får heldigvis lov at betale for det. En dag står de nemlig med et lig og en masse penge, som de mildest talt har svært ved at finde ud af, hvad de skal gøre ved. Selvom filmen overfladisk set ikke bidrager til kunstarten med nogen synderlig originalitet, så tilføjer den alligevel nye krumspring i måden at lade personerne reagere overfor hinandens evigt skiftende og altid modsatrettede udstråling. Det er *her* filmen har en styrke - og ikke i den forudsigelige alle-får-hvad-de-har-fortjent slutning, eller i de voldsomme plotforviklinger.

Jack Stevenson

Kærlighedens sande natur (Love and Human Remains) Canada 1993. I: Denys Arcand. Medv: Thomas Gibson, Ruth Mars-

hall, Cameron Bancroft. Premiere: 17.03.95. Instruktøren af *Jesus fra Montreal* kaster her et både ironisk og sympatisk lys på et par 30-åriges besvær med kærlighedslivet i en canadisk industriby. David og Candy deler lejlighed sammen, men ikke seng, selv om de begge er ude efter en partner - han er homoseksuel, mens hun definitivt finder ud af, at hun ikke er til sit eget køn. Parallelt løber en historie om en masse-morder, der er træt på dem begge. Denne handlingstråds spændingsmomenter og morale har godt nok indflydelse på hovedpersonernes verden og indbyrdes forhold, men den står tilbage som det svageste led. Imidlertid efterlader Arcands klare humanisme et varigt indtryk. Instruktørens formår med ret få midler samt en egen, underliggende varme og humor at gøre David og især Candy (spillet af Ruth Marshall) levende, elskelige og vedkommende.

Ole Steen Nilsson

Dødens kys (Kiss of Death) USA 1995. I: Barbet Schroeder. Medv: David Caruso, Nicolas Cage, Samuel L. Jackson. Premiere: 26.05.95.

90'erne har haft mange genindspilninger. Det er ikke noget under, at flere stammer fra film-noir-perioden. *Kiss of Death* havde et ganske godt originalmanuskript af Ban Heccht og Charles Lederer, indspillet af Henry Hathaway i 1948 (da. titel *Dyrekøbt*). Det er blevet en yderst kompliceret og temmelig forrået i 90'er versionen, hvor hele miljøet er rykket over i skrotmafiaen. Der er opræk til spændende fotografering (Luciano Tovoli) og godt håndværk i starten. Men efterhånden får vi for meget Barbet Schroeder. Manuskriptet har man trods alt ikke fået spoleret. Richard Widmarks psykopati (bl.a. det noksom bekendte irrationelle drab på dammen i lullestolen, samt den barnlige gnækken) repeteres klogeligt ikke. Nicolas Cage har dyrket bodybuilding og taget på i De Niro'ske dimensioner for at lægge andre facetter til sin fornuftigt dæmpede Widmark-variant, der heldigvis heller ikke peger hen mod Tarantino-opkog.

Carl Nørrested

And The Band Played On (...), USA 1994. I: Roger Spottiswoode. Baseret på roman af: Randy Shilts. Medv: Matthew Modine, Alan Alda, Richard Gere, Lily Tomlin. Premiere: 21.07.95.

En af de få grunde til at se en film som *Outbreak* skulle da lige være for yderligere at understrege genialiteten i *And The Band...* Sidstnævnte gennemgår fuldstændig usentimentalt AIDS-virusets historie fra den første mistanke om en ny, dødelig sygdom til opdagelsen og navngivningen af viruset. Filmen gør meget ud af at afsløre egoisme, fordomme og dumhed hos forskere og politikere - navnlig Ronald Reagan. Selvom vi ved, at slutningen endnu ikke kan laves 'happy', er filmen spændende som en anden 'whodunit'. Faktisk har den analoge træk til Stones *JFK* (91), men vælger klogeligt at droppe violinerne, kærlighedshistorien og de sukkersøde 'family values'. *And The Band Played On* anbefales som modvægt til for-dummende underholdning.

Maren Pust